vine i segueix-me

Revista de la Delegació Pastoral per les Vocacions
Bisbat de Girona
Núm. 8 Maig 2021

MES DE MAIG, MES DE MARIA

Benvolguts i benvolgudes,

Aquest número del mes de maig el dedicarem a Maria, mare de tots els vocacionats. M'ho deia una molt bona religiosa vedruna d'Olot: «Si vols ser un bon capellà, no t'oblidis mai de Maria. Digues-li coses boniques, enamora't d'ella, perquè Déu la va beneir: "Beneïda sou Vós entre totes les dones; i beneït és el fruit del vostre sant ventre, Jesús"».

A partir d'aquell moment vaig descobrir que Maria m'ensenyava a viure la vida com una benedicció, perquè ella mateixa era beneïda. I ho era per una triple raó: en primer lloc perquè Déu parlava bé d'ella, en segon lloc perquè amb la seva vida, Maria parlava bé de Déu, i finalment era beneïda per la gent que l'envoltava perquè, veient-la, parlaven bé d'ella i de Déu. I això em feia preguntar: I jo? Soc benedicció enmig del món? Amb la meva vida Déu pot parlar bé de mi? Amb la meva vida, els altres poden parlar bé de Déu? I la resposta no sempre era positiva, però el que sí que podia fer era beneir, o sigui, dir coses bones de l'altre. Si jo et beneeixo, dic coses bones de tu, si demano la benedicció de Déu sobre tu, demano que Déu digui coses bones sobre tu, i si jo beneeixo Déu dic coses bones de Déu.

Per tant, en aquest mes de maig, si volem ser veritables cristians, veritables religiosos i religioses, veritables sacerdots, hem de prendre l'exemple de Maria i convertir-nos en benediccions de Déu enmig del món. Hem de recordar amb les nostres vides que Déu no ens abandonarà i que ens envia la seva benedicció. I això només ho podrem fer com ho féu Maria: amb oració i fent atenció a la vida meditant tot el que passava en el seu cor. Perquè la oració no és parlar molt sinó que, sobretot, és fer silenci i escoltar la veu suau i íntima de Déu que et beneeix tot dient:

"Ets el meu fill, el meu estimat, en tu m'he complagut".

Mn. Joan Soler i Ribas
Delegat de Pastoral Vocacional

sumari:

Mes de maig, mes de Maria 1

La vocació de la Verge Maria a *Christus Vivit* 2

A l'escola de Maria 3

La meva experiència: Per què tornaria a ser capellà? 4

Christus Vivit 44

Sempre crida l'atenció la força del "sí" de Maria jove. La força d'aquest "faci's" que va dir a l'àngel. Fou una cosa distinta d'una acceptació passiva i resignada. Fou quelcom distint d'un "sí" com dient: bé, provarem a veure què passa. Maria no coneixia aquesta expressió: a veure què passa. Era decidida, va saber de què es tractava i digué "sí", sense revolts. Fou quelcom més, fou quelcom distint. Fou el "sí" de qui vol comprometre's i de qui vol arriscar, de qui vol apostar-ho tot, sense més seguretat que la certesa de saber que era portadora d'una promesa. I jo pregunto a cada un de vosaltres: Us sentiu portadors d'una promesa?

La vocació de la Verge Maria a *Christus Vivit*

El Sant Pare Francesc, en els punts 43-48, parla de la Mare de Déu com a model de seguiment de Crist per als joves. Ella rep l'anunci de l'àngel quan era jove, tenint en compte que en aquella època s'era jove més aviat que ara. En Ella trobem la disponibilitat absoluta per tal de complir la voluntat de Déu, en aquest cas ser la Mare del Messies. Això no treu que pregunti a l'àngel com es farà aquesta meravella, perquè Ella havia consagrat la seva virginitat a Déu. Tot i això, està convençuda que Déu farà el miracle. A la resposta de l'àngel Ella dirà «Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1, 38).

Per tant, podem veure com en la Verge Maria trobem la fe en Déu, una fe a prova de tot, i una disponibilitat total. El seu sí va ser un accepto l'encàrrec amb tot el que això comporta. En la Mare de Déu veiem que, quan un accepta fer la voluntat de Déu, no importa gens el que poden dir els altres ni el que pot passar.

L'àngel també li anuncia l'embaràs de la seva cosina Elisabet, «ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes» (Lc 1, 36). Davant d'aquesta notícia, l'evangelista ens diu que Maria se'n va anar decididament a la muntanya per ajudar en el que calgués a la seva cosina. Aquí veiem la disponibilitat la servei que té la Mare de Déu, que és fruit de la seva vocació a ser la Mare de Déu. Ella no presumeix de ser la Mare del Salvador promès al poble d'Israel, honor que tota israelita volia, sinó que es posa al servei de qui ho necessita: primerament, en sentit temporal, la seva cosina Elisabet, després a Josep i Jesús en la seva vida a Natzaret, finalment a l'Església, primerament als apòstols i després a tots els cristians. I en Ella veiem a l'esperança personificada: en els moments suprems de la Passió i Mort del seu Fill, Ella manté l'esperança, i serà Ella la que mantingui units els apòstols al Cenacle en pregària esperant a l'Esperit Sant, que Jesús els havia promès abans de la seva Ascensió al Cel. Així, doncs, encomanem a la Verge Maria, Mare de l'Església, les nostres vides i concretament les nostres vocacions perquè ens ajudi a dur-les a bon terme i donar fruit, sigui trenta, seixanta o cent.

Josep M. Busquets, seminarista

Evangeli

Lc 1, 26-31.38

El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel en un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria.
L'àngel entrà a trobar-la i li digué:
–Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu.
Ella es va torbar en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. L'àngel li digué:
–No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús.
Maria va dir:
–Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

A l'escola de Maria

Estimats joves vocacionats i seminaristes, la reflexió sobre la manera com Maria aprenia de Jesús pot ajudar-nos a tots nosaltres. Des del seu primer «faci's la vostra voluntat», durant els llargs anys de vida oculta, mentre educava a Jesús, quan a Canà de Galilea sol·licitava el primer miracle, o per últim quan en el Calvari al peu de la creu contemplava a Jesús, «aprenia» de Jesús en cada moment. Havia acollit, primer en la fe i després en el seu sí, el Cos de Jesús, a qui havia donat a llum. Dia a dia, l'havia adorat extasiada, l'havia servit amb amor responsable, i havia cantat en el seu cor el Magnificat.
En el vostre camí i en el vostre futur ministeri sacerdotal deixeu-vos guiar per Maria per «aprendre» a Jesús. Contempleu-lo, deixeu que ell us formi, perquè un dia, en el vostre ministeri, sigueu capaços de mostrar-lo a tots els qui s'apropen a vosaltres. Quan prengueu en les vostres mans el Cos eucarístic de Jesús per alimentar amb ell al poble de Déu, i quan assumiu la responsabilitat de la part del Cos místic que se us encomana, recordeu l'actitud de sorpresa i d'adoració que va caracteritzar la fe de Maria. De la mateixa manera que ella en el seu amor responsable i matern a Jesús va conservar el seu amor ple de sorpresa, així també vosaltres, conserveu en el vostre cor la capacitat de sorpresa i d'adoració.

Reconeixeu en el poble de Déu que se us confiarà els signes de la presència del Crist, els signes de la seva santedat, i com Maria, no tingueu por si no sereu capaços de la vostra missió. No tingueu por si no trobareu les paraules per explicar la vostra vocació. Només penseu en el que Déu vol fer a través vostra, perquè el món i l'Església necessita de capellans enamorats del Crist i generosos com Maria.

Papa Benet XVI
26 de maig del 2006

Maria, la nostra amiga

Maria del somriure,
guanyadora de la por.
Maria de l'esperança
en el mar de la vida.
Maria de l'aurora de Déu
en la nostra nit.
Ensenya'ns a descobrir Déu.

Maria dels pobres.
Mare rica en bondat.
Maria dels que sofreixen.
Mare de l'alegria.
Maria dels malalts.
Mare de la salut.
Maria dels humils.
Ensenya'ns a conversar
amb Déu.

Maria dels nostres dubtes
per camins de silenci.
Maria de les nostres morts
portadores de vida.
Maria de les nostres lluites
en solitud i fe.
Ensenya'ns a desvetllar Déu.

Contactar-nos:

Pàgina web:
www.seminaridegirona.com

Correu electrònic:
seminaridegirona@gmail.com

Instagram:
@seminaridegirona

La meva experiència: Per què tornaria a ser capellà?

"AMB SETANTA-TRES ANYS FETS"

A prop de complir els cinquanta anys de prevere, recordo els primers gèrmens de vida cristiana a casa, amb el model de vida i l'exemple dels pares, amb el rosari a punta de vespre, quan les noies que aprenien a cosir amb la mare havien marxat, i el pare tornava de les plurals tasques per mantenir la família (carter, pagès, granger...). Allà vaig descobrir com de familiar era el Pare Déu a qui pregàvem (davantal), i com de gran havia de ser, si el pare es treia la boina.

El rector de Celrà, Mn. Josep Ferriol i Carreras (1882–1966), qui em va batejar, em va donar la Primera Comunió, i em va acceptar com a escolà, era fill de Begur, el poble on ara, ja fa tres anys, en soc administrador parroquial. Va ser ell qui primer em va parlar d'anar al seminari, de ser capellà. I ho va fer quan tenia l'edat que jo tinc ara! Vuit anys després de la seva mort, el bisbe Jaume Camprodon em va ordenar prevere de la diòcesi de Girona.

La vocació va anar madurant en temps convulsos: el Concili Vaticà II, el maig del 68, en els darrers anys de la Dictadura, i quan molts companys capellans joves s'anaven secularitzant. No va ser fàcil, com no ho és ara, de fer el pas, confiat sols en l'ajuda de Déu.

L'estada de quatre anys (1979–1983) com a missioner als Andes del Perú, i els vuit anys de portar la responsabilitat del Col·loqui Europeu de Parròquies (2009–2017) han estat fites de maduració, creixement i servei a l'Església. Gràcies a Déu, però també, al davantal i la boina, als anys del Perú i del CEP.

Mn. Josep Taberner i Vilar,
administrador parroquial de Begur,
Pals i Regencós i encarregat d'Esclanyà

Si voleu rebre periòdicament l'edició digital de «Vine i segueix-me» podeu fer-ho escrivint un correu electrònic a la nostra adreça: seminaridegirona@gmail.com